

## Arrest

nr. 223 919 van 11 juli 2019  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER  
Augustijnenstraat 10  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 214 631 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 december 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker wordt betekend op 15 december 2018.

Ook op 12 december 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die ook op 15 december 2018 aan verzoeker wordt betekend.

## 2. Beoordeling van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 december 2018

### 2.1. Voorwerp van het beroep en ontvankelijkheid

2.1.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

### 2.1.2. De verwerende partij werpt in haar nota twee excepties op.

2.1.2.1.1. In de eerste exceptie wordt gesteld dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van voorafgaande bevelen om het grondgebied die definitief zijn. Verzoeker heeft dus geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel, nu hij onderworpen blijft aan deze voorafgaande onderworpen blijft.

### 2.1.2.1.2. In zijn synthesesmemorie repliceert verzoeker als volgt:

*"Verzoeker wenst in haar synthesesmemorie aan te voeren dat verweerder spreekt over "voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten" zonder deze te specificeren en bij te voegen.*

*In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.08.2012 en een inreisverbod dd. 15.02.2017.*

*Verzoeker werpt op dat - voorzover hij geen belang zou hebben bij het horen vernietigen van de thans aangevochte beslissingen omdat er "voorgaande bevelen" zijn – verweerder geen belang had bij het nemen van de thans aangevochte beslissingen en verweerder had horen terug te vallen op deze "voorgaande bevelen".*

*Ook in dat geval heeft verzoeker een belang bij het horen vernietigen van de beslissing, nl. als zijnde een onrechtmatige rechtshandeling met individuele strekking die vergaande rechtsgevolgen beoogt (verwijdering en inreisverbod) die evenwel aangetast is door een gebrek aan belang in hoofde van verweerder omdat er al "voorgaande bevelen" bestonden.*

*Verzoeker heeft echter aangevoerd dat hij een belang had bij het horen vernietigen van de thans aangevochte beslissingen omdat de bestreden beslissing artikel 8 en artikel 3 EVRM schendt.*

*Verzoeker heeft duidelijke aangegeven waarin de schending bestond.*

*De bestreden beslissing is een fundamentele aantasting van het familieleven minstens het privéleven van verzoeker. Verzoeker is in België geboren. Verzoeker heeft zijn hele leven in België gewoond, dit is ondertussen 39 jaar (stuk 7). De hele familie van verzoeker (moeder, zus en broers) woont en werkt in België en heeft de Belgische nationaliteit. De vader van verzoeker is overleden. Verzoeker woont bij zijn moeder. Verzoeker heeft - buiten het feit dat hij de nationaliteit heeft van Marokko - geen enkele binding met dat land. Hij heeft daar geen familie, geen sociaal netwerk, geen woning, geen inkomen, geen werk. De bestreden beslissing tot gedwongen verwijdering en een inreisverbod van 15 jaar impliceert voor verzoeker een inbreuk op artikel 8 EVRM zodat verzoeker er belang bij heeft de bestreden beslissing te horen vernietigen.*

*Bovendien kampt verzoeker met ernstige psychische stoornissen en een probleem van zwakbegaafdheid / verstandelijke beperking waardoor hij niet in staat is voor zich zelf te zorgen en begeleiding nodig heeft voor werk, administratie enz. (stuk 4, 5 en 6). Verzoeker heeft buitengewoon onderwijs gevolgd. In Marokko is verzoeker m.a.w. niet in staat zelfstandig te overleven ten gevolge van zijn medische problematiek en zijn verstandelijke beperking die maakt dat hij begeleiding nodig heeft omdat hij onvoldoende zelfredzaam is.*

*De bestreden beslissing tot gedwongen verwijdering impliceert voor verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM zodat verzoeker er belang bij heeft de bestreden beslissing te horen vernietigen."*

2.1.2.1.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij ervoor heeft geopteerd om aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vindt luidens de bewoordingen ervan toepassing *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet -dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven- dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verplichting om rekening te houden met de bepalingen van het EVRM en de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat de verwerende partij, bij haar beslissing om een (nieuw) bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van deze belangen. In die optiek kan verzoeker niet het belang worden ontzegd bij een eventuele vernietiging van het meest recente en thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.2.2.1. In de tweede exceptie betoogt de verwerende partij dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en zich dus niet op Belgisch grondgebied mag bevinden. Door de vernietiging van *"de bestreden akte"* te vragen, tracht verzoeker *"een onwettige feitelijke situatie te doen overheersen over een situatie die in rechte voorzien is waardoor het belang onrechtmatig is"*.

2.1.2.2.2. Verzoeker betoogt dat het inreisverbod nog niet in werking is getreden, zodat de gevolgen ervan nog niet in werking zijn. Bovendien, zo stelt hij, geeft verzoeker zelf aan dat een inreisverbod kan worden opgeheven of opgeschort en zolang de gevolgen niet definitief zijn behoudt verzoeker een rechtmatig belang.

2.1.2.2.3. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 15 februari 2017 werd onderworpen aan een inreisverbod van drie jaar.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land. (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, punt 49). Nog daargelaten de vraag of deze vaststelling de these van de verwerende partij al dan niet in de weg staat, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij, nog vooraleer verzoeker daadwerkelijk was teruggekeerd naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, en dus vooraleer het inreisverbod van 15 februari 2017 rechtsgevolgen teweeg kon brengen, dit inreisverbod heeft vervangen door de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod van 12 december 2018. Aangezien dit inreisverbod dus in de plaats is gekomen van dat van 15 februari 2017 en het met de huidige vordering wordt aangevochten, kan de exceptie van de verwerende partij niet worden aangenomen.

## 2.2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 2.3. Onderzoek van het beroep

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Hij stelt onder meer dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt voldaan te hebben aan de hoorplicht vermits betrokkene op 8 oktober 2018 een ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend heeft. De verwerende partij, zo gaat hij verder, erkent niet in het bezit te zijn van een ingevuld document en leidt daar ten onrechte uit af dat betrokkene ervoor gekozen heeft om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden. Ten onrechte concludeert verweerder dat verzoeker ervoor gekozen heeft geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden doordat het ingevulde document "niet in het bezit van de Administratie

is". Deze voorbarige conclusie van de verwerende partij dat betrokkene ervoor gekozen heeft om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden is des te schrijnender omdat verzoeker zwakbegaafd is en hulp nodig heeft bij zijn administratie. De verwerende partij heeft zich voor het nemen van haar beslissing gebaseerd op een vragenlijst van 16 februari 2017. Deze vragenlijst is onvoldoende actueel, gelet op de medische situatie van betrokkene, waaruit blijkt dat verzoeker werd opgenomen op 12 juli 2017, van 17 augustus 2017 tot 22 september 2017 en van 22 januari 2018 tot 7 maart 2018.

2.3.2. De verwerende partij had in haar nota al uiteengezet dat het hoorrecht niet werd geschonden, nu op 8 oktober 2018 een poging werd ondernomen om verzoeker te horen, maar hij er zelf voor koos om hier geen gebruik van te maken. Om die reden heeft de verwerende partij, teneinde een deugdelijke beslissing te kunnen nemen, teruggegrepen naar het hoorrecht van 16 februari 2017. De verwerende partij verwijst naar het arrest Mukarubega van het Europese Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het recht om voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen. Ook verwijst hij naar een ander arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2013 in de zaak C-383/1, M.G. en N.R. luidens dewelke een schending van het hoorrecht pas tot een nietigverklaring kan leiden wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift elementen aan waarover zij wenste te worden gehoord, maar het kwam aan hem toe om de verwerende partij volledig in te lichten alvorens die een beslissing nam. Een beslissing wordt beoordeeld in het licht van de elementen waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de beslissing. Bijgevolg blijft verzoeker in gebreke enig bijkomend element aan te reiken dat zij onder de aandacht van de verwerende partij had willen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en die tot een andere beslissing had geleid, zo concludeert de verwerende partij nog, en verzoeker heeft geen belang bij het middel.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend heeft op 8 oktober 2018, maar dat het ingevulde document niet in het bezit is van de administratie. De gemachtigde gaat er aldus van uit dat verzoeker ervoor heeft gekozen om geen gebruik te maken van zijn hoorrecht.

Voor een goed begrip van de zaak past het om de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing te brengen. Deze bepaling stelt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat het een uitoefening van het Unierecht inhoudt; bijgevolg moet het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht gerespecteerd worden. De betrokken vreemdeling dient dus in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het arrest Boudjlida legt het Hof van Justitie de verantwoordelijkheid dienaangaande duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het standpunt van de verwerende partij komt er op neer dat zij verzoeker verwijt niet coöperatief te zijn geweest omdat hij zou hebben geweigerd gebruik te maken van zijn hoorrecht. Zij kan daarin niet worden bijgetreden om de volgende redenen:

In het administratief dossier bevindt zich een "ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht van de Dienst Vreemdelingenzaken". Dit stuk werd aan verzoeker aangeboden op 8 oktober 2018, zoals dat correct in de bestreden beslissing werd gesteld. Verzoeker kan evenwel worden bijgetreden waar hij betoogt dat uit het loutere feit dat er geen ingevulde vragenlijst in het bezit is van de administratie niet kan worden afgeleid dat hij ervoor heeft gekozen om geen gebruik te maken van zijn hoorrecht. Het wordt immers niet betwist dat verzoeker werd vastgehouden toen hem de vragenlijst werd overhandigd, en het kan dus geenszins worden uitgesloten dat om redenen buiten zijn wil, de al dan niet ingevulde vragenlijst niet terug bij de bevoegde dienst van de dienst vreemdelingenzaken is terecht gekomen.

Wat er ook van zij, er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat verzoeker zich niet coöperatief zou hebben opgesteld of daadwerkelijk zou hebben geweigerd om de vragen in de vragenlijst te beantwoorden en dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat verzoeker afstand heeft gedaan van het recht om te worden gehoord, ondersteunt. Derhalve kan de verwerende partij in casu niet worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om bepaalde elementen niet ten gepaste tijde aan de verwerende partij ter kennis te brengen, en blijkt ook niet dat zij omwille van de niet-medewerking van verzoeker noodgedwongen moest teruggrijpen naar de ingevulde vragenlijst van 16 februari 2017.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar het arrest Murakubega van het Hof van Justitie, om haar standpunt dat dit teruggrijpen naar de vragenlijst van 16 februari 2017 zou volstaan, moet erop worden gewezen dat deze zaak niet analoog is aan de onderhavige, nu ze een geval betrof waarin de betrokken vreemdeling korte tijd vooraleer een terugkeerbesluit werd genomen nog werd gehoord in het kader van een verblijfsaanvraag die hij had ingediend. Hoewel in dat specifieke geval werd vastgesteld dat de verplichting om voorafgaand aan de vaststelling van het terugkeerbesluit de vreemdeling nog eens te horen, werd gesteld de administratieve procedure nodeloos rekken zonder dat dit tot een verbetering van de rechtsbescherming van de betrokkene leidt, kan dat in deze zaak niet worden vastgesteld. Immers, verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken die dateren van ruim nadat hij op 16 februari 2017 werd gehoord, en die raken aan de elementen waarmee de verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, meer bepaald stukken die betrekking hebben op een aantal opnames in een psychiatrische afdeling op 12 juli 2017, van 17 augustus 2017 tot 22 september 2017 en van 22 januari 2018 tot 7 maart 2018, en dus tussen het ogenblik waarop verzoeker werd gehoord op 16 februari 2017 en het ogenblik waarop de thans bestreden beslissing werd genomen.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

### 3. Gevolgen van de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten voor het inreisverbod

#### 3.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. [...]*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"*

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

#### 3.2. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *"De beslissing tot verwijdering van 12.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod."*

3.3. Nu de beslissing tot verwijdering van 12 december 2018 die gepaard ging met het bestreden inreisverbod moet worden vernietigd, kan het bestreden inreisverbod niet langer staande blijven zodat het ook moet worden vernietigd, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig werd opgelegd.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS